

❖ **SOUDNÍ SÍŇ** ❖

Ilustrovaný týdenní zpravodaj vážných i veselých soudních případů.

Vychází každou sobotu, o soudních prázdninách (v červenci a srpnu) každou druhou sobotu, takže za celý rok vyjde 48 sešitů.

Předplácí se v Československu na 48 sešitů Kč 48.—, na 24 sešitů Kč 24.—, na 12 sešitů Kč 12.— i s pošt. zásilkou; do ciziny na celý rok Kč 72.—, na půl roku Kč 36.—. — Odběrní podmínky řídí se usancemi vydanými Spolkem vydavatelů a nakladatelů časopisů; podle nich zejména lze odříci odbírání časopisu jen písemně ke konci období, na něž je přípustno předplacení (u nás nejméně na 12 sešitů); pouhé vrácení sešitu nestačí a nemůže být pro

administraci znamením, že se tím odebrání časopisu vypovídá. Předplatné pak je poplatek, jímž se časopis buď na celý rok nebo na 12, 24 nebo 36 sešitů předplácí; dnem splatnosti je tedy den, kdy vyjde 1., 13., 25. nebo 37. sešit.

Redakce a administrace nalézá se v Praze III., Maltézské nám. č. 5. — Telefon č. 42.221. — Účet pošt. úřadu českového č. 4456. — Vydavatel Ing. Josef Buchar. — Odpovědný redaktor Frant. Flanderka. — Tiskem Pražské akciové tiskárny v Praze II., Lützowova ul. 3.

Nový advokát v taláru.

V pátek minulého týdne objevil se u zem. trestního soudu v Praze opět jeden advokátský talár — již třetí. K pp. drům Zítkovci a Basovi, kteří taláru při obhajobě užívají již od června, přibyl nyní i advokát dr. Jindra Herrmann, který, ač se etabloval teprve

talár. Zvýšili by tím nesporně vážnost soudu. V cizině, zejména v Anglii a ve Francii, je používání obhájcovských talárů dokonce předepsáno jako povinné.

Eventuelní otázky po výroku poroty.

(Nejvyšší soud v Brně.)

Zajímavou zmáteční stížností zabýval se minulý pátek brněnský nejvyšší soud. Šlo o to, může-li státní zástupce při porotním líčení navrhopati ještě eventuelní otázky o vině, když verdikt poroty na jedinou otázku je již vynesel, nikoli však rozsudek.

Loni 26. července pozdě navečer uviděli dva dělníci, kteří se navraceli z práce, na rybníku u Uhřetovic podivný předmět. Plul ne-daleko čepu, kde je voda nejhlubší. Oba muži nelenili a nedali si pokoje, dokud onen záhadný předmět nevytáhli na břeh. Byla to mrtvola děťátka. Kolem jejího krku byl ovinut motouz, zatížený kamenem. Proto plynula malá mrtvola po hladině nožičkami vzhůru. Dělníci vzali nebožátko, zanesli je na radnici v Brtnici a podali o nález oznámení četnické stanici. O tom, že děťátko bylo zavražděno po narození vlastní matkou, nebylo nejmenší pochybnosti. Lékaři shledali, že se narodilo živé, že chvíli dýchalo a že příčinou smrti bylo utopení.

Matka dítěte byla záhy vypátrána v osobě rolnické dcery Marie H. z Uhřetovic; byla zatčena u rolníka, u něhož sloužila, a postavena před jihlavskou porotu. Nezapírala, že děcko hodila do vody; bylo prý však mrtvé. V pláči pak uváděla, že ji rodiče v květnu, kdy již nemohla zapíratí svůj stav, vyhnali z domu. Uchýlila se ke strýci u Německého Brodu a zůstala tam několik neděl. Potom asi strýc zvěděl, co se doma stalo, dal jí najevo, že by bylo nejlépe, kdyby šla zase jímam. Vyhledala jiného strýce v okolí jihlavském, leč ani tam nebylo jí dopřáno dočkatí těžké hodinky. Strýc ji posílal k rodičům. Uposlechl a vydala se na těžkou cestu. Když byla již blízko Uhřetovic, napadly prý ji kruté bolesti a tu, pozbyvaje vědomí, skryla se v lese. Tam se děťátko narodilo a bylo prý mrtvé. Zabalila je do šátku, odpočinula si asi hodinu a pak chtěla dále. Tak se dovrávorala až k rybníku

1922, má jednu z největších advokátních kanceláří pražských. Zastupuje jako vynikající odborník v civilních sporech řadu významných osobností, zejména mnoho bývalé šlechty; ale i jako obhájce ve věcech trestních docílil mnoho pozoruhodných úspěchů.

Dr. Jindřich Herrmann narodil se r. 1886 ve Dvoře Králové nad Labem. Vystudovav české gymnasium ve svém rodišti a právnickou fakultu české university pražské, vstoupil jako koncipient do advokátní kanceláře dra Boh. Goldbergra v Praze a 1. dubna 1922 otevřel na Václavském nám. vlastní kancelář.

Bylo by dobře, kdyby všichni advokáti při obhajobách u trestních soudů užívali ta-

Rozhrnula šátek, přesvědčila se, že děťátko nejví známek života, ovázala mu krček tkanicí a hodila je do vody. Nato byla zachváčena zase bolestmi a horečkou a přečkala noc u vody pod širou oblohou. Ráno jí bylo lépe i ubírala se nazdařbůh, kam ji nohy nesly. Vyhledala si službu a mínila, že všechno je smrti dítěte odbyto.

Soudní dvůr usnesl se položit porotě jen jednu otázku hlavní, která zněla na zločin vraždy dítěte. Ani státní zástupce, ani obhájce nepodali návrhu ani na změnu, ani na doplnění otázek. Porota pak jedinou onu otázku zamítla všemi hlasy.

Po tomto výroku porotců žádal státní zástupce, aby soudní dvůr položil porotě ještě eventuální otázku na zločin vraždy dítěte z nedbalosti a na přestupek neohlášení porodu. Soud návrhu státního zástupce nevyhověl a žalovanou na základě výroku porotců osvobodil.

Do rozsudku podal veřejný žalobce zmateční stížnost, v níž namítal, že právo veřejného žalobce ke stíhání nepomíjí po výroku poroty, nýbrž trvá až do rozsudku. Soudní dvůr byl prý tedy povinen připustit další otázky, i když porotci na jedinou hlavní otázku již odpověděli. Trestní řád o porotním řízení neobsahuje podle názoru stěžovatelova jasného ustanovení, že nelze doplnit otázky již po odpovědi poroty.

Generální prokuratura, zastoupená generálním advokátem Meluzínem, navrhovala, aby stížnost veřejného žalobce byla zamítnuta.

FEUILLETON.

Útržek papíru zrádcem.

(Ze starého soudního procesu.)

(Dokončení.)

Ještě se ani nevzpamatoval a již nové překvapení následovalo. Na titulním lístku bylo latinsky připsáno:

„Kdo tento listek nalezne a pozná, buď mu důkazem, že, přenocovav v hostinci“, byl jsem zavražděn. Nález nechť jde do G., tam znají pisatele těchto řádků a tím nabudou i zprávy o jeho osudu. Ó, moji milí rodiče, ó, moji drazí přátelé! Co to piší, blíží se snad již poslední hodina života mého! Zajisté mne zavraždí! Jsem v moci jejich! Modlete se za duši mou, již bůh buď milostiv.“

Edvard S. byl s počátku jako omámen, čívy jeho se chvěly a krev hrnula se mu násilně k mozku. Pojednou prohlédl celé strašné tajemství. Bylo mu, jako by viděl přítele, zápasícího zoufale s vrahy. Jako blesk prolétla mu myšlenka: „Hospodský a jeho žena jsou vrahy. Snad zde, v tomto pokoji, dokončil nešťastný přítel jeho pod surovou pěstí!“

Na mysl pobouřen, teprve po dlouhé chvíli se poněkud upokojil. Myšlenka, že snad i jemu hrozí nebezpečí, kdyby ho tak někdo v tomto rozčilení překvapil, dodala mu opět rovnováhy. Těch několik latinských slov utvrdilo ho v domněnce. Ovšem nebyla souvislá a jasná, ale přece poskytovala důkaz, aby mohli býti vypátráni pachatelé nebo aspoň

Výrok poroty nebyl ani nejasný, ani neúplný. Jestliže veřejný žalobce nečinil návrhu na doplnění otázek dříve, nebylo možno tak učinit ve stadiu pozdějším, když již porotci svým výrokem platně rozhodli. Názor veřejného žalobce odporuje zřetelným ustanovením a podstatným zásadám o porotním řízení.

Nejvyšší soud za předsednictví prvního presidenta Popelky zmateční stížnost zamítl z důvodů uvedených generální prokuraturou.

To tu ještě nebylo.

(Nájemní soud v Praze.)

Žádost za výpověď z bytu, podložená nepravými dokumenty, které se pak na policii ztratí — to tu opravdu ještě nebylo!

Paní Helena Kukulová, vdova po věhlasném profesoru chirurgie, nedávno zemřelém, pí. Marie Šťastná a Ant. Brandnerová jsou majitelkami domu v Husově ulici č. 9 v Praze I. V domě tom bydlí již po několik let paní Marie Kutzerová, obývající čtyřpokojový byt, v němž poskytuje přístřeší i své vdané dceři a jejímu muži dru S.

Dne 1. července 1925 daly majitelky domu pí. Kutzerové z tohoto bytu výpověď, a když ji nepřijala, domáhaly se soudního uznání této výpovědi dovolávající se toho, že pí. Kutzerová má na Smíchově ještě jeden stejně velký byt, v kterém má svůj nábytek a do něhož i policejně je přihlášena; také na berní správu smíchovskou podala seznam bytový z tohoto

stopa po nich. Za podivných zajisté okolností byl Max zprovozen ze světa.

Těžko mohl Edvard své rozčilení utlumit, povážil-li, jaké rozvahy bylo zapotřebí k tomu, aby Max mohl napsati a ve stolku ukrýti list, jenž by ušel pozornosti vrahů a dostal se do rukou někomu třetímu, kdo by jej buď poznal aneb z obsahu vyrozuměl, co se zde stalo. Jaké duchapřítomnosti bylo třeba, aby někdo, očekávaje smrt, v latinském jazyku sepsal zprávu o svém strašném osudu.

Edvard S., muž pevné a rázné povahy, vpravil se snadno do jakýchkoli poměrů. Brzy nabyl rozvahy a nahlédl, že v tomto domě jest jeho bezpečnost ohrožena. Usmyslil se, že opustí rychle, avšak nenápadně tento nebezpečný dům. Opatrně složil list, vložil jej do tobolky a volným krokem vesele si hvízdaje sestupoval se schodů. Dole v předsíni stála hospodská. Hleděl jí pevně do tváře a bylo mu, jako by i zrak její pátravě utkvěl na jeho obličej. Mlčky šel okolo ní z domu ven a dále do vsi.

VI.

Nyní teprve si volně oddechnul. Zastavil se na okamžik a přemýšlel, co by měl činiti. Musil jednati rychle a prozřetelně. Ale jak? Byl ještě příliš dojat tím, co v pokojíku nalezl, nemohl se nikterak k něčemu rozhodnouti. Náhle připadl mu na mysl farář, jenž přívětivým zevnějškem získal si jeho důvěru. Šel okamžitě k němu. Stáříčků farář byl nemálo překvapen, když spatřil mladíka tak rozčileného, neboť před chvílí ještě s ním pokojně a klidně rozmlouval.